

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **T. V. M.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 10. 2018, č. j. 29 Az 45/2017 – 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „*krajský soud*“) ze dne 8. 10. 2018, č. j. 29 Az 45/2017 – 52, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2017, č. j. OAM-77/LE-LE05-K03-2016. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o azylu*“).

[2] Při posuzování věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce dne 8. 7. 2016 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že je státním občanem Nigérie, národnosti Igbo. O politiku se nikdy nezajímal a neangažoval se v ní. Je svobodný, bezdětný, naposledy pobýval v Lagosu. Do České republiky přicestoval v roce 2010 přes Turecko. V té době měl vízum na jeden rok, a to na pozvání fotbalového klubu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil tím, že se obává, že bude v zemi původu pronásledován z důvodu náboženského (katolického) vyznání. Otec žalobce byl také křesťan a byl zabit svými bratry, jelikož odmítl přijmout jejich víru. Jeho bratr byl zbit maskovanými muži taktéž z důvodu svého vyznání a ze stejných důvodů byl zabit i jeho bratranec. V ČR chce zůstat, neboť se zde cítí bezpečněji.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žádná z žalobních námitek není důvodná, a rozhodnutí žalovaného shledal v souladu se zákonem. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že žalobce neměl v Nigérii žádné problémy. K obavám z pronásledování, které jsou dle žalobcova tvrzení způsobeny tím, že jeho otec byl zabit právě proto, že byl katolík, krajský soud uvedl, že žalobce ohledně smrti svého otce vypovídal rozporuplně, proto jeho výpověď působí nedůvěryhodně (v této souvislosti krajský soud odkázal na str. 6 – 10 rozhodnutí žalovaného). Současně krajský

soud připomněl závěr vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 Azs 21/2012 – 37, v němž tento soud uvedl, že „[v]áhavé, vyhybavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné.“ Závěr o nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi a účelovosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany (s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění) dokládá také to, že tuto žádost podal až po šesti letech od příjezdu do ČR.

[4] Nakonec krajský soud připomněl, že žalovaný nezasílal, že zprávy o bezpečnostní situaci v Nigérii popisují jak žalobcem naznačené problémy způsobené různými seskupeními (např. etnikem Fulanů), tak i srážkami hnutí MASSOB s nigerijskými bezpečnostními silami. Stejně tak žalovaný nerozporoval, že žalobcem předložené zprávy hovoří o srážkách příznivců Biafry a hnutí MASSOB s bezpečnostními silami, což mělo za následek smrt několika osob. Pro hodnocení rizika, které stěžovateli hrozí při návratu do Nigérie, je však podstatné, že žalobce není považován za člena zmíněných hnutí, ani za osobu, která by mohla být činností popsanych hnutí dotčena ve smyslu zákona o azylu.

[5] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítá v ní, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, protože se v něm krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami (blíže však nerozvádí, jaké námitky má na mysli – pozn. Nejvyššího správního soudu) a své rozhodnutí přesvědčivě neodůvodnil. Tím nerespektoval požadavky, které na odůvodnění soudních rozhodnutí klade ve své judikatuře Ústavní soud.

[6] Dále stěžovatel tvrdí, že krajský soud nedostatečně přezkoumal závěry žalovaného a ignoroval stěžovatelem namítané skutečnosti (obavy, že ho postihne stejný osud jako jeho otce při zohlednění faktu, že ochrana obyvatelstva proti násilí je v Nigérii mizivá), které odůvodňují opačný závěr, než k jakému dospěl žalovaný. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem a žalovaným, že mu nehrozí nebezpečí, které by bylo možné považovat za relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Současně poukazuje na metodickou *Průručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků*, která byla vydána Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky, konkrétně její pasáž týkající se problematiky „prokazování faktů“. Z ní vyvozuje, že žalovaný a krajský soud se měli aktivně snažit zjistit skutkový stav věci, namísto toho, aby bagatelizovali tvrzení stěžovatele. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (alternativně požaduje, aby zrušil také rozhodnutí žalovaného a věc vrátil tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení). K důvodům přijatelnosti kasační stížnosti se nijak nevyjadřuje.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Zdůrazňuje, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu účelově, s cílem legalizovat svůj pobyt na území ČR. Připomíná, že stěžovatel opustil zemi původu v květnu roku 2010, tedy po téměř ročním odstupu od tvrzeného incidentu (míněno po smrti otce – pozn. Nejvyššího správního soudu). O mezinárodní ochranu požádal ale až dne 8. 7. 2016, kdy byl opakovaně Policií ČR zadržen z důvodu nelegálního pobytu na území ČR (dne 17. 4. 2015 a dne 5. 7. 2016), přičemž na území ČR se zdržoval nelegálně již od dubna 2014 (a od září 2015 také mařil výkon uloženého správního vyhoštění). V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 – 50, který stanoví: „*Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocíťoval natolik palčivě. Zkoumání příčin, proč žadatel nepožádal o azyl bezprostředně po svém příjezdu do země, je tak vždy na místě a společně s vyhodnocením jiných tvrzení žadatele je součástí zjišťování skutečného*

pokračování

stavu věci.“ Závěrem žalovaný s odkazem na judikaturu správních soudů připomíná, že žadatel o mezinárodní ochranu si musí být vědom důležitosti informací poskytnutých správnímu orgánu, jelikož ty jsou podkladem pro správní rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení mění, jsou pak při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné.

[8] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*

[9] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[10] V projednávané věci stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku nenalezl soud ani z obsahu napadeného rozsudku, soudního a správního spisu. Co se týče tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, která by mohla být zásadní vadou v řízení způsobující přijatelnost kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud takové pochybení nezjistil. Odůvodnění napadeného rozsudku je dostatečné a srozumitelné. Není ani pravdou, že krajský soud se nezabýval všemi žalobními body, protože je řádně vypořádal na stranách 5 až 7 napadeného rozsudku. Zbylé otázky, které stěžovatel nastolil v žalobě a poté v kasační stížnosti (tedy strach z pronásledování z důvodu náboženského vyznání ze strany soukromých osob a s tím související povinnost žalovaného zjišťovat skutkový stav věci), již byly opakovaně v relevantní judikatuře tohoto soudu řešeny, krajský soud přitom na tuto judikaturu i vhodně poukázal. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[11] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. srpna 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu